

LES ELECCIONS D'AVUI SERVIRAN PER COMPTAR-NOS. EN ACABAT, SABREM QUANTS SOM A CADA BÀNDOL

Jordi Badia

Periodista

Els catalans davant el mirall

Si ens haguéssim de moure pel que hem vist i patit durant aquesta campanya electoral i més enllà, n'hi hauria per girar-s'hi d'esquena i buscar refugi cadascú allà on pogués i on més li plagués. L'han presidida les desqualificacions com a primer argument, i moltes vegades únic, amb apel·lacions intolerables al nazisme, el recurs a la mentida o a les mitges veritats per fer por a les capes socials més vulnerables i indecises, l'ús de les clavegueres i les estructures de l'Estat amb la connivència de mitjans de comunicació sense escrúpols ni vergonya periodística per empastifar i mirar d'influir en les votacions d'avui en contra de les opcions catalanistes, problemes incomprensibles en el vot per correu i un etcètera massa llarg d'indignitats i immoralitats polítiques per ser suportable. La qualitat democràtica de l'Estat espanyol és lamentable i hauria de ser denunciabile si existís un tribunal amb aquesta competència. De raons per etzibar-los un ja s'ho faran no en falten. I tanmateix, avui hem d'anar a votar cadascú per l'opció que cregui més adient per resoldre els problemes individuals i col·lectius.

EN PURESA DEMOCRÀTICA, les eleccions d'avui no són un plebiscit. Els catalans escollirem un Parlament que al seu torn votarà la formació del nou govern del país. No obstant, en el moment de dipositar el vot a

LLUÍS ROMERO

l'urna tots els catalans sabrem que en el gest hi anirà implícita una decisió d'una transcendència major en termes de nació. És veritat que avui no di-

Hem d'anar a votar cadascú per l'opció que cregui més adient per resoldre els problemes individuals i col·lectius

rem ni sí ni no a la independència de Catalunya, o no ho direm ben bé així. En canvi, sí que direm si volem un govern que iniciï un procés que dugui Catalunya a convertir-se en un nou estat d'Europa, i que n'hi diguin com vulguin i com menys picor els faci. I tant se val el que hagin dit els partits fins ara, que cadascun d'ells ha mirat pel que més li convenia electoralment. L'envit és clar: és una caixa o faixa el que hi ha plantejat perquè els pocs ponts que quedaven dempeus els ha dinamitat durant aquestes darreres setmanes l'espanyolisme

polític, el d'aquí i el d'allà, per al qual també és clar que aquestes eleccions són un vaitot contra la nació catalana.

LES ELECCIONS D'AVUI serviran per comptar-nos. En acabat, sabrem quants som a cada bàndol. I així mesurarem quina força té cadascú i si podem emprendre algun camí i quin, o bé haurem de plegar veles i capejar el temporal que ens caurà a sobre. L'independentisme necessita una victòria rotunda, com mai l'ha aconseguida, perquè els partits que l'han defensada, més clarament o eufè-

místicament i sense voler gairebé, els seus votants han estat vasos comunicants, l'ascens de l'un era el descens de l'altre. Avui hauran de trencar el seu sostre històric. Si aquest resultat és plausible és per l'ascens social de l'independentisme i la deserció del flanc catalanista del PSC. Hi ha tres reptes majors: que els partits que defensen el dret a decidir superin els 90 escons i s'acostin als 100, que CiU obtingui la majoria absoluta i que ERC es converteixi en la segona força al nou hemicle. 90 escons són els dos terços dels diputats, que en les democràcies que ho són de veritat fixen el llindar de les majories fortes i suficients per abordar les grans reformes estructurals; la majoria absoluta de CiU deixaria sense veu els qui des de dins la coalició encara enreden amb solucions inviables i obligaria el president Mas a complir el mandat que el poble li hauria donat; i fer d'ERC el primer partit de l'oposició seria una demostració de força democràtica i de voluntat de ser nació inequívoca, i és inimaginable que en unes condicions semblants cap capital europea i del món, ni tan sols Madrid, no es parés a escoltar. Ara: és cert, tots tres resultats alhora és improbable que es donin, perquè cap enquesta no ha detectat una majoria tan colossal com faria falta, però a partir d'aquesta nit la força de l'independentisme es mesurarà a partir d'aquest triple barem.